USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **stěžovatele: M. K.,** zastoupen JUDr. Robertem Šulcem, Ph.D., advokátem, se sídlem Národní 21, Praha 1, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 9 Az 159/2003 – 16 ze dne 29. 1. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Shora uvedeným usnesením Městského soudu v Praze byla žaloba směřující proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 1. 4. 2003, č. j. OAM – 332/AŘ – 2002, odmítnuta, a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Ve smyslu daného poučení podal stěžovatel proti usnesení Městského soudu v Praze, jež mu bylo doručeno dne 16. 2. 2004, kasační stížnost, která byla stěžovatelem podána osobně u městského soudu dne 16. 3. 2004 (kasační stížnost tedy nebyla podána v zákonné lhůtě a je zjevně opožděná).

Rozhodnutí bylo stěžovateli doručováno na uvedenou adresu: U., Ž. 216, P. 4. Jak vyplývá z poštovní relace usnesení, písemnost určenou do vlastních rukou, se nepodařilo adresátu doručit, neboť nebyl na uvedené adrese pobytu zastižen, a proto tato písemnost byla uložena na základě předchozí výzvy na poště dne 6. 2. 2004. Nejvyšší správní soud při svém rozhodování vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 16. 2. 2004 (bylo postupováno v souladu s ustanovením § 46 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále „o. s. ř.“), v platném znění, dle kterého nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoli se v místě doručení zdržuje, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem vyzve, aby si písemnost vyzvedl. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení (i když se adresát o uložení nedozvěděl); na tom nic nemění

skutečnost, že si stěžovatel předmětnou písemnost vyzvedl osobně u Městského soudu v Praze dne 8. 3. 2004 a tento den považuje za den doručení kasační stížností napadeného usnesení. Námitka stěžovatele, že nebyly naplněny zákonné předpoklady pro náhradní doručení kasační stížností napadeného usnesení Městského soudu v Praze č. j. 9 Az 159/2003 – 16 ze dne 29. 1. 2004 podle ustanovení § 42 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 46 odst. 4 o. s. ř., protože stěžovatel nemá na ubytovně vlastní schránku pro doručování písemností a nebyl vhodným způsobem vyzván k vyzvednutí písemnosti, nemůže obstát. Jak uvedla poštovní doručovatelka M. K., jež byla vyslechnuta dne 25. 6. 2004 u Městského soudu v Praze ve věci doručování písemností na uvedenou ubytovnu, zásilky určené do vlastních rukou se ubytovaným cizincům doručují tak, že pokud adresáti nejsou zastiženi, výzvy k vyzvednutí zásilek se ukládají u vrátného do krabice – takto je určeno místo pro uložení výzev, které si ubytované osoby vyzvedávají. Po nahlédnutí do údajů na předmětné zásilce uvedla, že v případě stěžovatele bylo doručováno stejným způsobem, t. j. na ubytovně byla založena výzva a zásilka byla uložena na poště.

Stěžovatel byl řádně poučen, že kasační stížnost lze podat do dvou týdnů po doručení rozsudku ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel však podal kasační stížnost až dne 16. 3. 2004, tedy po marném uplynutí lhůty jež uplynula dnem 1. 3. 2004.

Městský soud v Praze po podání kasační stížnosti postupoval ve smyslu ustanovení § 108 odst. 1 s. ř. s. a předložil kasační stížnost se spisy Nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.) kasační stížnost jako zjevně opožděnou odmítnout. Za této situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu